

De belangrijkste persberichten van het Fedasil opvangcentrum Sint-Truiden uit 2012

Asielzoekers leren fietsen

Het Nieuwsblad/Limburg - 25 Apr. 2012
Pagina 24

PaxX Global Cycling start een fietsproject in het asielcentrum van Bevingen. 'Wie wel eens vreemdelingen of asielzoekers op een fiets ziet rijden, frons dikwijls de wenkbrauwen. Als Belg zijn we het gewend om al op jonge leeftijd een tweewieler te beheersen. In de meeste landen is dit evenwel niet zo evident', zegt PaxX-voorzitter Tony Stippelmans.

PaxX is al een jaar bezig met besprekingen voor een fietsplan voor asielzoekers. Dat plan treedt nu in werking. PaxX leert asielzoekers fietsen, ze krijgen lessen over veiligheid, en ervaren fietsherstellers leren hen kleine reparaties uitvoeren. 'Andere asielcentra hebben al interesse getoond om een identiek project te starten', zegt Stippelmans. De wielclub staat voor sociaal engagement en christelijke waarden in de wielersport. Twee leden trokken onlangs nog naar Gambia om daar een fietsproject op te zetten. 'Ook dat project krijgt vaste vorm', zegt Stippelmans.

Asielcentrum Sint-Truiden present in zaalvoetballiga

Het Belang van Limburg/Oost - 25 Sep. 2012
Pagina 12

heers Begin september is de aftrap gegeven voor het nieuwe seizoen van de zaalvoetballiga in sportcentrum Den Dieblich in Heers. Een leuke nieuwkomer is een ploegje met jongeren van het asielcentrum in Sint-Truiden. "Onze ploeg bestaat uit een drietal begeleiders en negen jonge gasten tussen 16 en 18 jaar, voornamelijk ...

heers

Begin september is de aftrap gegeven voor het nieuwe seizoen van de zaalvoetballiga in sportcentrum Den Dieblich in Heers. Een leuke nieuwkomer is een ploegje met jongeren van het asielcentrum in Sint-Truiden.

"Onze ploeg bestaat uit een drietal begeleiders en negen jonge gasten tussen 16 en 18 jaar, voornamelijk van Afghaanse nationaliteit", vertelt begeleider Kristof Peerenbooms. "Dit project Kristof Peerenbooms. "Dit project is tot stand gekomen dankzij mijn chef, Tom Jaenen, die vond dat er nood was aan een zaalvoetbalploeg. Onze jongens leven elke week echt toe naar de wedstrijd. Ze mogen om beurt kapitein zijn, en moeten op het veld Nederlands praten. We leren ze op een sportieve manier zich integreren."

Asielcentrum houdt 75 plaatsen vrij voor uitgeprocedeerden

Het Belang van Limburg - 18 Okt. 2012
Pagina 19

Korpschef niet blij met extra werk door uitwijzingen Sint-truiden In het asielcentrum van Sint-Truiden zijn sinds half september 75 plaatsen voorzien voor uitgeprocedeerde asielzoekers. Ze krijgen voor hun terugkeer hulp van een speciaal opgeleide sociaal werker. Maar de politie is niet gelukkig met het extra werk waarmee ze worden opgezadeld. ...

Korpschef niet blij met extra werk door uitwijzingen

Sint-truiden

In het asielcentrum van Sint-Truiden zijn sinds half september 75 plaatsen voorzien voor uitgeprocedeerde asielzoekers. Ze krijgen voor hun terugkeer hulp van een speciaal opgeleide sociaal werker. Maar de politie is niet gelukkig met het extra werk waarmee ze worden opgezadeld.

Het asielcentrum van Sint-Truiden heeft net als dat van Het asielcentrum van Sint-Truiden heeft net als dat van Arendonk, Jodoigne en Poelkapelle een aantal plaatsen voor mensen die uitgeprocedeed zijn. Die uitgeprocedeerden kunnen trouwens alleen nog in zo'n centrum terecht voor opvang.

In het totaal zijn er zo 300 plaatsen in heel België, 75 per centrum. In deze centra werkt ook iemand van de Dienst Vreemdelingenzaken die - als dat nodig is - een gedwongen terugkeer kan voorbereiden. Anders worden ze hier voorbereid op een vrijwillige terugkeer.

"Het kan niet dat de Truiense belastingbetaler moet opdraaien voor het extra werk dat dit met zich meebrengt," klaagt korpschef Johan Gielen aan. "Wij moeten zelf opdraaien voor de overbrenging van de asielzoekers naar gesloten centra.

Terwijl in andere centra het federaal veiligheidskorps wordt ingezet. Dit zet extra druk op mijn mensen."

Vrijwillig

"Wij denken dat dit extra werk nogal zal meevallen", klinkt het op het kabinet van staatssecretaris voor Asiel en Migratie Maggie De Block. "Want op dit moment is er in Sint-Truiden nog maar één persoon die al 30 dagen is uitgeprocedeed en nu al in aanmerking komt voor een terugkeer. Die terugkeerders geven alleen extra werk als ze het land niet vrijwillig willen verlaten. We hebben in september al aangeboden om uitleg te geven, maar dat moment vonden ze in Sint-Truiden niet opportuun. We zijn nog altijd bereid om extra informatie te geven over hoe wij die terugkeer zien."

Vroeger werden mensen die uitgeprocedeed waren trouwens gewoon op straat gezet waardoor ze illegaal werden, dat wordt nu dus vermeden. "We zetten nu in op zoveel mogelijk vrijwillige terugkeer."

De belangrijkste persberichten van het Fedasil opvangcentrum Sint-Truiden uit 2013

"Met voetbal zieke pa en broer helpen"

Het Laatste Nieuws* - 11 Mar. 2013
Pagina 28

Aankomen in België zonder één cent - laat staan voetbalschoenen - maar tien jaar later wel de Europese topclubs voor het uitkiezen hebben. Het verhaal van Alper Ademoglu (14) - het Genkse toptalent dat volgend seizoen wellicht bij Anderlecht tekent - is even wonderlijk als schrijnend. Gevlucht uit Servië, opgegroeid in een asielcentrum met een mentaal gehandicapte broer en een aan Parkinson lijdende vader en uiteindelijk via een provinciaal clubje bij Racing Genk beland. Van daaruit wil hij binnenkort de voetbalwereld veroveren, maar niet voor eigen faam.

Is voetbal voor de meeste veertienjarigen niks meer dan een hobby of uitlaatklep, dan gelden voor Alper Ademoglu (14) andere wetten. De jongen móet het straks maken als prof, want de toekomst van zijn familie hangt samen met zijn prestaties op het voetbalveld. "Ik ben de spilfiguur van het gezin", zegt de jongen aan een tafeltje in het Themacafé van Racing Genk - de club waarbij hij in de jeugdreeksen furor maakt. Alper heeft een vader die aan Parkinson lijdt, een oudere broer die mentaal gehandicapt is en een jongere broer die zwaar autistisch is. "Ik móet dan ook een topvoetballer worden", vertelt hij, terwijl hij zijn vuist balt. "Dan kan ik mijn familie eindelijk geven wat ze verdient."

Vader Hassan glimlacht trots wanneer hij zijn zoon zo verbeterd hoort praten over zijn ambitie. "Alper is ons door God gezonden", merkt hij op. "Dankzij hem zullen we geluk kennen. Hij zal de wereld verbazen en zal door wat hij met zijn talent verdient veel mensen kunnen helpen." De woorden van de vader hakken er bij Alper stevig in. Zijn gemoed schiet vol en hij wrijft onhandig de opwellende tranen uit zijn ogen. "Vandaag staan Anderlecht, Man United, Chelsea en Ajax in de rij, maar tien jaar geleden had ik niet eens voetbalschoenen bij toen ik hier in België aankwam."

Alper was toen vier jaar oud en kwam met zijn familie naar ons land omdat ze in Servië geen geschikte opvang konden vinden voor zijn gehandicapte broer. "Mijn vader was enkele jaren voordien in Turkije - waar ik geboren ben - bestolen door zijn zakenpartner en daardoor waren we aan lager wal geraakt", vertelt Alper. "We keerden terug naar Servië, maar daar verslechterde onze situatie nog. Zonder één cent zijn we uiteindelijk hier in een asielcentrum aangekomen. Mijn vader, mijn moeder en ik. Op een kamertje van vijf bij vijf. Mijn oudere broer werd opgevangen in een psychiatrisch ziekenhuis."

Vier jaar lang leefde Alpers familie zo. Een erg lange asielprocedure, die uiteindelijk in het voordeel van hun voetballende zoon zou werken. "In het asielcentrum voetbalde ik van 's morgens vroeg tot 's avonds laat", vertelt Alper. "En ik sloot me met een groepje andere kinderen aan bij het provinciale clubje Velm VV, dat vlakbij het asielcentrum in Sint-Truiden ligt. Daar maakte ik op een dag zoveel indruk op een scout van Racing Genk, dat ze meteen naar mijn vader trokken om te vragen of ik bij hen wou komen voetballen. Ze hadden zelfs voetbalschoenen voor mij gekocht."

Bij de jeugd van Genk had Alper het aanvankelijk moeilijk om zich aan te passen. "Voetbaltechnisch kon ik zonder problemen mee, maar ik had wel moeite met discipline", geeft hij toe. "Ik had zoveel woede en frustratie in mij door alles wat ik had meegemaakt, dat ik soms enorm lastig kon doen. Op school was ik ook zo. Ooit ben ik daar een kerel te lijf gegaan die me uitlachte met mijn gehandicapte broer. Ik kon me op dat moment niet onder controle houden. Niemand mag aan mijn familie raken." Het zou nog enkele jaren duren vooraleer Alper zijn opgekropte frustraties wist te kanaliseren. "Een jaar of twee geleden heb ik een klik gemaakt in mijn hoofd", vertelt hij. "Toen ben ik beginnen te beseffen dat mijn familie op mij rekent. Ik mag niet gek doen, want zij hebben mij nodig. Zeker nu ik ondertussen ook een jonger broertje heb dat zwaar autistisch is. Ik ben echt de enige hoop op een beter leven."

Dat beter leven moet en zal via het voetbal afgedwongen worden, zo redeneert de familie Ademoglu. "Ik vind mezelf nochtans geen toptalent, hoor", lacht Alper. "Maar iedereen die me bezig ziet, zegt dat ik het wél ben. Ze vergelijken me met Iniesta of Xavi. Terwijl ik zelf vind dat ik meer weg heb van Zidane." Sinds enkele maanden zit zowat half Europa achter de 'Zidane' van Genk aan. "Ongelooflijk hoeveel telefoontjes ik en mijn pa de voorbije weken en maanden hebben gekregen", zucht Alper. "Managers belden me 's nachts en tijdens de schooluren of wachtten me op na de training en vertelden me de wildste verhalen. Ajax, Man City, Marseille, Chelsea. Noem maar op. Ik had er zoveel stress van, dat ik minder presteerde op het veld. Sinds twee weken werk ik echter met een vaste manager (Stijn Haeldermans, red.) en heb ik opnieuw rust."

Eén club lijkt alvast het verst te willen gaan om Alper in te lijven. "Anderlecht nodigde me al uit op het oefencomplex en liet me kennismaken met een aantal spelers", vertelt de jongen. "Vooral de ontmoeting met Milan Jovanovic was cool. Hij is toch zo'n beetje mijn idool en bovendien konden we samen Servisch praten." De Brusselse club ligt dan ook in poleposition om - na Dennis Praet - opnieuw een Genks talent binnen te halen. "Er is nog niks zeker, hé", merkt vader Hassan op. "Er is een voorakkoord met Anderlecht, maar we moeten goed nadenken over die keuze. In Genk is mijn zoon ook heel gelukkig en ikzelf kan hem hier van veel dichter opvolgen."

Welke club het straks ook wordt, voor Alper telt maar één ding: doorstoten naar het eerste elftal. "Als belofte bij een grote club tekenen is één ding, maar ik wil het daar dan ook écht maken. Ik heb geen keuze. Scoren in een groot stadion voor de ogen van mijn familie... Dat zou een droom zijn na al die jaren in het asielcentrum."